

Αδιαφορία Αχείμαστος Ζηλωτής

— Είναι τρία, τα χρόνια. Τρία.

Τότε και τώρα. Πριν και μετά.
Σα σε σκηνή περιοδεύοντος θιάσου.
Διεσπαρμένοι. 'Κβαντο'-κινούμενοι. Διαλυμένοι.
Συριζάμενοι, παρατρεχάμενοι, πρωτοπορούντες
και ονειρευάμενοι.

Ωρες ατέλειωτης αναμονής.
Ακούμε ότι είναι ακόμα νωρίς.
Το νούμερο είναι αρκετά μοιραίο,
-εις το Πινάκιο: πενήντα πέντε-
το τελευταίο.

— Την ίδια μέρα. Του χρόνου. Ξανά.
Στα δικαστήρια.

Μα τι να κάνει τους ανθρώπους θηρία;
Και τι τους μεταμορφώνει σε πρόσωπα,
με σκέψη και συναίσθημα;
Απορία.

— Ημέρα απεργίας.
Πολλοί δεν ήρθαν.
Λίγοι φανήκαν.

Τότε, όμως, ήταν τέτοιες οι μέρες,
που 'χαν στρίψει ήδη μερικοί/ές στην πρώτη
γωνία'
που 'χαν σκάσει μύτη οι πρώτες οι λέρες,
που 'χαν κρυφθεί εργατοπατέρες (με λειψές
υποβολές)'
που 'χαν, στελέχη της Διοικήσεως, πολλές
υποχρεώσεις'
κυρίως οικογενειακές'
που, που, που, που,
(δεν έχουν τελειωμό οι "αλληλέγγυες" οι
υπερβολές, τότε!)

'Εκλαιγαν,
Ανησυχούσαν,
Τηλεφωνούσαν.
'Εψαχναν απεγνωσμένα. Χαομένοι περνούσαν.

Εκεί, στη δίνη, στον πανικό,
φεύγει από μπρος σου κάθε κάθαμα σιχαμερό,
νοιώθεις τη δύναμη και το φευγικό,
που σου χαρίζει το συλλογικό.

— Ήταν εκείνη η Τετάρτη, στην Αυλή της Ρήγα Φεραίου,
τα θυμάται κάποια; Κάποιοι; Κανείς; Καμία;
Πόση πίκρα, τι φασαρία,
στη φάση του μοιραίου.

Αλλά, σήμερα, είναι,
που δικάζονται γνωστοί μας,
που -συνήθως- τούς είμαστε
οι μονίμως άγνωστοί τους.

Φίλοι και Ξένοι.
Συνάδελφοι, σου λέει.

Εργαζόμενοι, και τότε, και τώρα.
Μόνο, που το, «Απεργιοί», δεν το λέμε, όπως
πρώτα...

Άραγε,
ποιά από αυτά
και πόσες/οι από εμάς,
έχουμε σκεφθεί,
πόσο μοχθηρά και δόλια,
αβάσιμα και αστήριχτα,
έωλα και ανερμάτιστα,
γελοία και σαθρά, σα να λέμε,
είναι όλα αυτά
τα Κατηγορήματα, τώρα!

— Τι θυμόμαστε, πια,
μα και τι
καταλαβαίνουμε;

Πατί, αλλιώς, ο φόβος μένει,
και ο φόβος υπάρχει, τον βλέπεις παντού.

Κάποιοι τον κρύβουν (λες και μπορούν να
υποκριθούν).
Κάποιοι τον θέλουν.
Άλλοι τον απωθούν.

Όσο είναι εδώ, εγκατεστημένος,
δεν εξορκίζεται -πλέον- δυστυχώς,
είναι παντού εντοπισμένος,
και, πολλαπλά, αποθαρρυντικός.

Εννοείται ότι το φόβο δεν τον αφήνεις,
να σου αλώσει πια το μυαλό,
κοιτάς εγκαίρως να τον τελειώσεις,
πριν σε προλάβει και σε νεκρώσει αυτός...

*[φάνεται πως κάποιοι ταξικοί αγώνες ενοχλούν
πιο πολύ -έτσι συνέβη και με την απεργία των
διοικητικών στα Πανεπιστήμια από τον Σεπτέμβριο
μέχρι και τον Δεκέμβριο του 2013- ωστόσο, παρά
την όποια ενσυναίσθηση, που μπορεί μια δυναμική
και μαχητική συλλογικότητα να σου προσφέρει,
κάποιες γνωστές πάγιες κατασταλτικές και
εκφοβιστικές τακτικές εφαρμόζονται - σκοπός
είναι να προκαλέσουν ρήγματα, κάμψεις και
προπαντός φόβους - η αφόρμιση για να προκύψει
η "Αδιαφορία" ήταν η μέρα, που σε δεύτερο, συνεχή,
χρόνο, επεδίωξε σε κλασικές αίθουσες να αποδώσει
μοντέρνες ποιίες]*